

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň JUDr. Dalily Marečkové a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **JUDr. V. P.**, proti žalované: **Rada obce Psáry**, Pražská 137, 252 44 Psáry, zastoupené Mgr. Karlem Kadlecem, advokátem se sídlem Opletalova 5, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25. 5. 2009, čj. OÚ-1606/09,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované k rukám jejího právního zástupce Mgr. Karla Kadlece, advokáta se sídlem Opletalova 5, 110 00 Praha 1, na náhradě nákladů řízení částku 5760 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 25. 5. 2009, čj. OÚ-1606/09, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Základní a mateřské školy Psáry, okres Praha – západ ze dne 31. 3. 2009, čj. 911/2009/ŘŠ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce rozhodnutí žalované napadl žalobou, v níž navrhuje, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalované, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě namítá, že text rozhodnutí je formulován na hlavičkovém papíře Obecního úřadu Psáry a ten je uveden i jako původce rozhodnutí. Tento úřad však žádné rozhodnutí nevydal. Dále žalobce namítá, že

rozhodnutí nebylo zařazeno v oficiálním zveřejněném programu, a proto se o něm nejednalo ani nehlasovalo a jako takové je od počátku neplatné. Podle jednacího řádu žalované se totiž na začátku schůze projedná program schůze, z čehož plyne, že se dále projednávají pouze body uvedené a schválené v programu zasedání Rady. Pokud pak ze zápisu plyne, že pod bodem 4. byly projednány tzv. organizační záležitosti (mezi nimi i odvolání žalobce), jde o postup v rozporu s jednacím řádem. Také ustanovení § 41 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, stanoví, že právní úkony, které vyžadují schválení zastupitelstva obce, popřípadě rady obce, jsou bez tohoto schválení od počátku neplatné. Krom toho je písemné vyhotovení rozhodnutí datováno dnem 25. 5. 2009, přičemž jednání žalované skončilo téhož dne až v 20:25 hod. Jelikož je nereálné, že by hned po skončení jednání bylo rozhodnutí písemně vyhotoveno, lze předpokládat, že rozhodnutí bylo vyhotoveno ještě před samotným jednáním s jednáním pak již bylo zcela formální. Po věcné stránce pak žalobce nesouhlasí s důvodem, pro který bylo jeho odvolání zamítnuto, a to ochranou osobních údajů (zejm. výše platu jednotlivých učitelů). Součástí platu se totiž odměna stane až po jejím schválení a zavedení do programového výpočtu. Předtím však existuje časový úsek, kdy je předložen a schválen rozpis odměn v konkrétní výši, což je ten okamžik, kdy odměna ještě není součástí platu a kdy lze danou částku zveřejnit bez zásahu do osobnostních práv jednotlivců. Žalobce rozhodně nežádal o informace o výši platu. Jeho žádost byla motivována zjištěním spravedlivého a úplného rozdělení odměny jednotlivým učitelům.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že dovolávané ustanovení § 41 obecního zřízení na danou situaci vůbec nedopadá, neboť řeší náležitosti právních úkonů obce v rámci samostatné působnosti. Zde se však jedná o vydání rozhodnutí, nikoli o právní úkon. Dále se pak program jednání rady obce nezveřejňuje, stejně jako je neveřejné i samotné jednání rady. Je proto s podivem, že má žalobce k dispozici zápis z tohoto jednání, neboť ani ty se nezveřejňují a jsou uloženy u obecního úřadu k nahlédnutí pouze členům zastupitelstva obce. Na postupu projednávání odvolání žalobce pak žalovaná nevidí nic nepatřičného; ze zápisu plyne, že odvolání bylo projednáno, je zde uvedeno usnesení i záznam o hlasování. Je pak běžnou praxí, že jednotlivé podklady a texty usnesení se pro jednání žalované připravují předem, aby členové věděli, o čem hlasují. To ale neznamená, že by samotné projednávání bylo ryze formální, neboť daný text je možné schválit i se změnami.

Žalovaná dále trvá na tom, že konkrétní výši odměn přidělených jednotlivým učitelům zúčastnivších se stěhování mateřské školy nelze s ohledem na ochranu osobních údajů bez jejich souhlasu poskytnout a informaci lze poskytnout pouze v souhrnu. Na tom nemění nic ani úvahy žalobce o tom, kdy se dané prostředky stávají součástí mzdy. V době, kdy žalobce podal žádost o informaci, byly již tyto prostředky součástí mzdy jednotlivých učitelů a proto je irelevantní, zda předtím existovala nebo neexistovala doba, kdy tomu tak nebylo. Dotace byla rozdělena zcela a v souladu s jejím účelem. Konkrétní rozdělení bylo v kompetenci ředitelky školy.

Ze soudního a správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Dne 8. 10. 2008 žalobce požádal ředitelku základní a mateřské školy Psáry o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a to o vyčíslení rozpisu výše odměn poskytnutých všem jednotlivým

osobám podle zastupitelstvem obce schváleného usnesení č. 110/8-2007 na stěhování dětí z mateřské školy do náhradních prostor v celkové výši 50 000 Kč. Tuto informaci žalobce požadoval ve formátu: jméno, příjmení, rok narození a výši poskytnuté odměny z veřejných prostředků.

Dne 31. 3. 2009 ředitelka Základní a Mateřské školy Psáry pod čj. 911/2009/ŘS tuto žádost odmítla, a to poté, co její původní odložení žádosti ze dne 13. 10. 2008 bylo zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 19. 1. 2009 a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Jako důvod správní orgán I. stupně uvedl, že finanční částka, kterou osoba při výplatě obdrží, je osobním údajem, jehož zveřejnění je třeba podřídít zákonu 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, tedy tuto informaci lze poskytnout jen se souhlasem konkrétní osoby, které se tento údaj týká. Dále správní orgán I. stupně odkázal na judikaturu správních soudů (např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2004, čj. 2 As 6/2004-49), v níž soudy dospěly k obdobným závěrům.

Žalovaná posléze žalobou napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdila. Uvedla, že správní orgán I. stupně zcela respektoval její dříve vyslovený právní názor o povaze finanční částky rozdělené jednotlivým učitelům. Povinnost poskytnout informaci podle zákona o svobodném přístupu k informacím se vztahuje pouze na celkovou částku schválenou zastupitelstvem, tato informace zveřejněna byla.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci je spor především o to, zda podle zákona o svobodném přístupu k informacím lze zveřejnit či poskytnout informaci o tom, jak konkrétně (mezi jaké osoby a v jaké výši) byla rozdělena dotace ve výši 50 000 Kč schválená zastupitelstvem obce Psáry jako odměna pro učitele, kteří se podíleli na stěhování dětí z mateřské školy do náhradních prostor (usnesení zastupitelstva č. 110/8-2007).

Základní východiska pro řešení dané otázky je třeba hledat na úrovni Listiny, která v čl. 17 odst. 4 stanoví, že „*svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*“ Toto ustanovení tedy připouští, že právo na informace jako jedno ze základních politických práv, lze omezit zákonem.

Obdobně jako Listina pak k právu na informace přistupují i mezinárodní smlouvy. Podle čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) je součástí práva na svobodu projevu také svoboda přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy výkon těchto svobod může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu mj. ochrany pověsti nebo práv jiných.

Tedy právo na poskytnutí informací není absolutní, nýbrž jak Listina, tak i Úmluva předpokládají, že k jejich provedení bude přijata zákonná úprava, která jednak stanoví podmínky a provedení povinnosti orgánů veřejné správy informovat o své činnosti, jednak případně stanoví omezení svobody vyhledávat a šířit informace, a to za předpokladu, je-li toho v demokratické společnosti třeba. Takovou zákonnou úpravou je pak zákon o svobodném přístupu k informacím.

Jelikož je tu spor o to, zda konkrétní odměna učitele je osobním údajem, je z tohoto zákona rozhodné ustanovení § 8a. To mj. stanoví, že povinný subjekt poskytne osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu, tedy v souladu s zákonem o ochraně osobních údajů.

Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat. Za základě této definice lze dospět k závěru, že konkrétní výše odměny pro konkrétní osoby jsou osobním údajem, který vypovídá o majetkových poměrech subjektů údajů. Přitom pokud by povinný subjekt poskytl informace požadovaném rozsahu, tj. jméno, příjmení, rok narození a výši odměny, bylo by jednoznačně možné identifikovat subjekt údajů, neboť jeho jméno a příjmení by byly přímo uvedeny u konkrétní částky.

Lze tedy uzavřít, že jelikož žádost žalobce byla žádostí o poskytnutí osobních údajů, je jejich poskytování vyloučeno z režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, resp. lze je zveřejnit či poskytnout jen se souhlasem subjektu údajů [§ 5 odst. 2 ve spojení s § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů]. Žádost proto byla odmítnuta po právu.

Ke stejným závěrům pak ve velmi podobné věci (sdělení údajů o výši konkrétních částek vyplacených konkrétním, jmenovitě uvedeným uvolněným členům zastupitelstva města z rozpočtu obce) dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 8. 2004, čj. 2 As 6/2004-49, na nějž odkazoval již správní orgán I. stupně.

Důvodné nejsou ani další námitky žalobce. V první řadě je z žalobou napadeného rozhodnutí (viz jeho návrh) jednoznačně zřejmé, že je vydala žalovaná rada obce, jíž je tato činnost s ohledem na ustanovení § 102 odst. 2 písm. b) obecního zřízení vyhrazena. Skutečnost, že je toto rozhodnutí učiněno na hlavičkovém papíře obecního úřadu, zde zůstává bez vlivu, resp. nevytváří o tom, kdo rozhodnutí vydal, žádnou zásadnější pochybnost.

Nedůvodná je i námitka ohledně neuveřejnění daného bodu v programu zasedání rady obce. Žalobce má pravdu v tom, že podle jednacího řádu žalované se na začátku jednání projedná program schůze (čl. 7 odst. 2). Dodržení, či nedodržení tohoto ustanovení jednacího řádu, resp. konkrétnost či obecnost projednaného programu však nemůže mít důsledky, které tomu přisuzuje žalobce, tedy vliv na planost následně přijatých usnesení. Projednání programu má spíše organizační charakter, jejím smyslem je, aby členové orgánu měli přehled o struktuře následného jednání, příp. aby mohli, jak ostatně také stanoví čl. 7 odst. 2 jednacího řádu žalované, navrhnout doplnění programu o projednání naléhavé (neodkladné) záležitosti.

Pokud pak jde o námitku, že písemné vyhotovení rozhodnutí je datováno dnem 25. 5. 2009, přičemž jednání žalované skončilo téhož dne až v 20:25 hod a je velmi nereálné, že by hned po skončení jednání bylo rozhodnutí písemně vyhotoveno, ani té soud nepřisvědčil. Nelze skutečně vidět nic nezákonného na tom, pokud v případech, v nichž rozhoduje kolektivní orgán jsou jednotlivé podklady a texty usnesení připraveny předem tak, aby členové věděli, o čem hlasují. Jak uvádí žalovaná, neznamená to automaticky, že by samotné projednávání bylo ryze formální, neboť daný text je možné schválit i se změnami.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud přiznal na náhradě nákladů řízení částku 5760 Kč. Tyto náklady řízení spočívají ve dvou úkonech právní služby po 2100 Kč [porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, účast u jednání soudu – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše navýšeno o 20 % daň z přidané hodnoty, jejímž je zástupce žalované plátcem. Náhradu nákladů řízení je žalobce povinen žalované zaplatit k rukám jejího právního zástupce Mgr. Karla Kadlece, advokáta se sídlem Opletalova 5, 110 00 Praha 1, ve lhůtě tří dnů.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (§ 102 a následující s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Praze ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Praze 17. srpna 2010

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Vlasáková